תחלה מן הצאן יביא כבש הואיל ופתח בו

הכתוב תחלה מן העוף יביא תורים הואיל

ופתח בו הכתוב תחלה אלמה יותנן הרי עלי

עולה יביא כבש רבי אלעזר בן עזריה אומר

תור או בן יונה ולא פליג רבי יהודה אלא

מאי מיוחדת שבמנחות דלית ליה שם לווי

והא תנא הואיל ופתח בו הכתוב תחלה קאמר

הכי קאמר איזהו מנחה מיוחדת שבמנחות

דלית ליה שם לווי זו שפתח בו הכתוב תחלה

פשימא מנחת הסולת קאמר סימנא בעלמא:

מנחה מין המנחה [וכו']: בעי רב פפא מיני

מנחה מהו כיון דאמר מיני תרתי קאמר ומאי

מנחה דכולה מנחות נמי מנחה מיקריין דכתיב

וואת תורת המנחה או דלמא כיון דאמר

מנחה חדא מנחה קאמר ומאי מיני מנחה

הכי קאמר ממיני מנחה חדא מנחה עלי תא

שמע מנחה מין מנחה יביא אחת הא מיני

מנחה שתים אימא סיפא מנחות מין מנחות

יביא שתים הא מיני מנחה חדא יאלא מהא

ליכא למשמע מינה: תא שמע מין מנחות

עלי יביא שתי מנחות ממין אחד הא ממינים

מנחה חדא דלמא יהא מיני מנחה מביא

שתי מנחות משני מינין והא לא תני הכי מין

מנחות עלי מביא שתי מנחות ממין אחד

מיני מנחות עלי מביא שתי מנחות משני

מינין הא מיני מנחה חדא דלמא הא מני רבי

שמעון היא סדאמר מחצה חלות ומחצה

רקיקין יביא ומאי מיני מנחה מנחה דאית

בה תרי מיני אבל רבנן דאמרי מחצה חלות

ומחצה רקיקין לא יביא מביא שתי מנחות משני מינין: פירשתי ואיני יודע מה פירשתי

יביא חמשתן: מאן תנא אמר רבי ירמיה

דלא כרבי שמעון דאי רבי שמעון כיון דאמר

מחצה חלות ומחצה רקיקין יביא אי גמי סבר לה כר' יהודה דאמר כל המנחות באות

עשר איכא לספוקה בארבע עשרה מנחות

אביי אמר אפילו תימא רבי שמעון שמעינן 9

ליה לרבי שמעון דאמר מייתי ומתני ידתניא

רבי שמעון אומר ילמחרת מביא אשמו ולוגו

עין משפמ נר מצוה

מסורת הש"ם

לקמן קז. ב"ק עח: ממורה
 כ., ל) [ברכות כה. וש"כן,
 ג) [בס"ח: מינין, ד) [לעיל נע:
 ס. סג: עב:
 ס. סג: עב:
 ל ס"ל כר"ת דבאות י"ב חלות

דאיכא ספיקות טפי, ו) זבחים

עו. נדה ע. נזיר ס., 1) עיין

עו. דרה ע. נדר ה. 10 פיין ליק, דון דרף קד: 1, עו) לייל דרקויים. לייק, דו דרני וועמהם מחמע חרין בדאמריטן לעיל ביית, (2) לייק, (3) לייל, או לייל אחד מייח לדידהו אם אחר מיינ מייח, עון ליידהו או או הייל מיינים, מו) לייק, עון לייל וומחלה לייק, עון לייל וומחלה לייק, עון לייל וומחלה לייק, עון לייל וומחלה לייק, עון לייל וומחלה

של רקיקין כו', כ) ופ"ו ה"אן,

ל) צ"ק, ק) צ"ל שלשים. צ"ק, ר) צ"ל פי' עד שיזרוק עליו

הדם דשלש בהמות כו'. נ"ק, ש) וסופר שלשים יום ומביא

עולת בהמה ומתנה עליה כו'

שהרי וכו' כל"ל. ל"ק, **מ**) ל"ל ושלמים ודאי ומשהא עד כו'.

ד א ב מיי' פי"ז מהל' מעה"ק הלכה ה: ה ג מיי' פ"י מהלכות נזירות הלכה ז:

רבינו גרשום

מאי מיוחדת הואיל ופתח מאי מיוחדת הואיל ופתח [בה] הכתוב תחילה: קאמר מתני דקתני יביא קאמר מתני דקתני יביא שמחח בה הכתוב תחילה ומאי קאמר לברייתא שהח בה הכתוב תחילה ודהיינו אותה] (דאמר) שפתח בה הכתוב תחילה שפתח בה הכתוב תחילה שפתח בה הכתוב תחילה ולא כלום קמ״ל. דהיינו היא: אלא לסימן בעלמא קמ"ל לגירסא דמי שאמר , מנחה סתם לרבי יהודה יביא מנחה סתם לרבי יהודה יביא אותה שפתח בה הכתוב והינו מנחת הסלת: פירשתי שם מנחה ואיני יודע איזו פירשתי יביא חמשתן: דאי רבי שמעון כיון דאמר מחצה חלות ומחצה רקיקין יביא האי מחצה חלות ומחצה רקיקין לאו מחצה דוקא קאמר אלא מקצת חלות ומקצת רקיקין: אינמי סבר לה כר׳ יהודה דאמר כל המנחות באות עשר עשר כל המנחות באות עשר עשר

והני חלות נמי עשר ורקיקין

עשר. אמאי יביא חמשתן

ותו לא הא איכא לספוקא

בארבע עשרה מנחות כיצד

דרילמא ט' חלות וצ' רקיקין

אמר או חי חלות וב' רקיקין

אמר או חי מלות וב' רקיקין

אמר או חי מלות וב' רקיקין , , , או ז׳ חלות וג׳ רקיקין או ו׳ חלות וד׳ רקיקין או ה׳ חלות וה׳ רקיקין או ד׳ חלות וו׳ מרחשת אמר הרי י״ד. וכ״ש אי סבר לה כר׳ מאיר דאמר כל המנחות באות י"ב איכא לספוקי בשש עשרה. מוסיף שנים על הני דאמרן דאיכא גרועי ואוספי עד לחלה אחת גרועיואוספי עדלחלה אחת
ו"א רקיקין: אביי אמר אפי׳
ו"מא ר' שמעון ואינו צריך
אלא חמשתן דשמעינן ליה
לר' שמעון דאמר מייתי
לר' שמעון דאמר מייתי
שהרי הכא נמי מייתי ומתני
שהרי הביא עשר חלות ועשר רקיקין ומתני דאי אמר תשע חלות וחד רקיק ליהוו הני עשר לחובתי ואידך עשר ליהוו נדבה ואי אמר ח' חלות וחד רקיק ואפילו עד חלה אחת וט' ואפילו עד חלה אחת וט' רקיקין יכול למימר הני עשר לחובתי ואידך י' לנדבה ואי אמר כולהו חלות או כולהו רקיקין הרי הביא. וכן נמי אי סבירא ליה כר' מאיר לייתי מכולהו י״ב וליתני ולימא אי מחצה רקיקין אמרתי יהו י״א חלות וחד רקיק לחובה והשאר יהא לנדבה הרי י"א מנחות ושמא חלות לחודי ליה מתני דתניא ר' שמעון . אומר למחרת מביא אשמו ולוגו עמו וכו׳. התם קאי בנזירות דתנז מי שהיה נזיר

ה"ר יהודה כי על ידי טעם זה אתו לאדכורי גמרא: למחרת מביא אשמו ולוגו. פירש נקונטרס למחרת יום ששים ובזבחים (דף עו.) פירש למחרת יום שמיני והכל אחד

דאספק נזיר טמא ואספק מלורע טמא האי כדמוכח בתוספתא דמיר פרק בתרא והכי איתא התם ספק מיר טמא וספק נזיר טהור אבל מיר ודאי היה ספה מלורע טמא פי׳ מוחלט ספק מלורע טהור פי׳ ין שטהור כבר אבל מצורע ודאי היה פי׳ בחד גברא איירי שיש בו ספיקות הללו אוכל בקדשים לאחר ששים יום ושותה יין ומיטמא למתים לאחר ק"כ יום כינד אמרו לו נזיר טמא אחה ל) [ואין מיר טמא מגלח אלא עד שבעה] לא ומנה שבעה הזה ושנה וגלח והבא קרבן מנה שבעה ומבקש לגלח אמרו לו מיר טהור אתה ואין טהור מגלח פחות מל' יום לא ומנה כ"ג להשלים הן ק) לז' מנה ל' ומבקש לגלח א"ל נזיר טהור אתה ואין בן טהור מגלח אלא על הדמים ר) פירוש שלש בהמות חייב להביא חטאת עולה ושלמים ועל אחד מהם יכול לגלח וחטאת בהמה אינה באה על הספק ושלמי נזיר נמי טעון תנופה וזה אין יכול להניף מפני שהוא ספק מצורע טמא אבל עולה יכול להביא על תנאי והיינו דהתני כילד הוא עושה מביא עולת בהמה ומתנה עליה ואומר אם טהור אני הרי זו חובה ואם לאו הרי זו נדבה כילד הוא עושה להחמיר עליו מביח פיילי של חרק חדשה ונותנין לתוכה רביעית מים חיים ומביא שני ליפורי דרור פירוש כדין כל מצורעין ביום תגלחתם וחטאת העוף פי׳ כדין נזיר טמא דשמא טמא הוא ותגלחת זו של טומאה ואינו מתחיל מירות טהרה עד שיביא חטאתו של טומאה שחטאתו מעכבתו מלמנות מירות טהרה אבל אשמו אינו מעכבו ומשיגלח תגלחת טומאה הוא אסור לגלח עד שימנה נזירות טהרה ולהכי לריך להביא חטאת נזירות טומאה למנות נזירות טהרה ולגלח בסופה לטהרת לרעתו ואשם ישהה עד תגלחת הטומאה שיעשה אחרי טהרתו בודאי מן הלרעת שאותה תעלה לו ודאי לטומאת נזרו כמו שמפרש בסוף

הברייתא דימי לרעתו אין עולין לו שאמר הריני נזיר מגלח (טיר יז:) ובפרק שני נזירים (שם סט:) ומה שמביא חטאתו ביום תגלחתו היינו כרבי עקיבא דאמר במסכת נזיר

עמו

(דף מד:) אם גילח בשמיני מביא קרבנותיו בו ביום והכי נמי הוי כגילח בשמיני שהרי שיהה חגלחתו ומחנה על חטאתו ואומר אם טמא אני חטאת מחובתי ועולה נדבה פיי עולה שאתרנו למעלה ואם טהור אני עולה מחובתי וחטאת העוף ספק מגלח ראשו וחבות עיניו כדרך שהמלורעים מגלחין ש ומביא עולת בהמה ין רומתנה עליה כו׳ וסופר שלשים יום ומביא עולת בהמה כו׳ן שהרי ספק טירות טהרה הוא מונה ואינו יכול לגלח חגלחת שניה ללרעתו עד שיזרוק עליו אחד מן הדמים ומביא עולה וחטאת ש ושלמים יא ו ודאי עולת בהמה) וישהה עד סוף מירות טהרה שאחר טהרת לרעתו שעולה בודאי ואומר אם טמא אני פירוש אם טמא הייתי בתגלחת ראשונה העולה ראשונה נדבה הימה חו תהיה חובה וחטאת העוף שהבאתי בחגלחת ראשונה מחובתי ואם טהור אני עולה ראשונה חובה חו נדבה שתגלחת זו של עכשיו אינה כלום וחטאת העוף ספק ומגלח ראשו וזקנו וגבות עיניו כדרך מצורעים ותגלחת זו היתה ראויה לעשות בסוף ז' ימי ספירה תגלחתו ראשונה אבל לא היה יכול משום דגילוח ספק מצורע אינו דוחה איסור גילוח דנזיר רבי

בספק לאחר ס׳ יום אוכל בקדשים ולאחר ק״כ יום מותר לשתות ביין וליטמא למתים ומגלח ד׳ תגלחיות שהנזיר טמא מגלח ב׳ כדכתיב וישב מחוץ לאהלו שבעת ימים וכתיב והיה ביום השביעי יגלח את כל בשרו. ועכשיו רשאי לוכל בקדשים לאחר ס׳ יום דהשתא ודאי טהור הוא שהרי נטהר מצרעתו ואיכא למימר נטהר נמי מספק טומאת נזירותו. וכיון דאמרינן ליה לצרעתך עלו ולא

מנחת סלת: פשיטה דמנחת סלת והאחרת תהא נדבה ואם שורקיקין מזו לפי מה שנדרתי לנדרי והאחרת תהא נדבה: למחרת מביא

אשמו ולוגו עמו. בתוספת׳ דנזירות⁰ קתני לה מישהיה ספק נזיר טמאוספק . לימי מרו ותגלחת לרעתו אינה עולה לתגלחת מרו כדאמר בפרק מי טהור ספק מצורע מוחלט טמא ספק טהור אוכל בקדשים אחר ס' יום כו' רבי

> תשע חלות [ורקיק אחד] אמר או שמונה [חלות ושני] . רקיקין או ז' [חלות] וג' יקיקין או ז' [חלות] וג' כלוויה לעשות נסוף ז' ימני ספיכה מגלחתו רלשונה לזכל לל ה' הקיקין או וז' [חלות] וג' לשות נסוף ז' ימני ספיכה מגלחתו רלשונה לזכל לל ה' היקיקין או הוז חלות והי הקיקין או הוז חלות והי הקיקין או הוז חלות והי הקיקין ואו הוז חלות והי הקיקין ואו הין חלות והי הקיקין ואו הין חלות והי הקיקין ואו הין חלות והי רקיקין ואו הין חלות והי רקיקין והין חשעה הייני גרועי ואוסופי עד לחלה אח הישעה הקיקין או שניא מולה אמר הקיקין או במולה אמר הקיקין או היא מוסף במולה במולה במולה שנה הימולה אמר הקיקין או היא המולה שניה מולה במולה במ מביא אשמו דספק מוחלט הוא ומתני: כ) (ממקום) דמקיים ותיבת דמוקים נמחק: ג) תיבת מנחה נמחק: ד) מנחה אחת: כ) ג' ובמנחת: ו) תיבת של נמחק: ו) שטיהר: מ) להשלים שלשים תיבת לו׳ נמחק: מ) ואין נויר: י) בהמה. ומתנה עליה כו׳ נראה שחסר מן התוס׳ וסופר שלשים יום כו׳ א) וגרסי׳ וסופר שלשים יום ומביא עולת בהמה ומתנה כו׳: יd) תיבות ודאי עולת בהמה ל״ש:

> > א) לפני רבינו לא היה נדפס עדיין תיבות אלו וסופר ל' וכו' במוך דברי התוס' מוקף במרובעים ולפיכך הולרך להגיה.

שמן הלאן יביא כבש. אמר הרי עלי עולה מן הלאן יביא כבש ולא עז מרכש בעלמא. לגירקא שלא מטעה ושלא משכח באיזה מנחה הואיל ופתח בו וכו': דלית ליה שם לווי. שנקראת מנחה סתם דשאר מנחות יש להם שם לווי מנחת מחבת ומנחת מרחשת ומנחת מאפה: איזו היא מנחה. דקרי לה ר' יהודה מיוחדת משום דלית ליה שם לווי זה שפתח בה הכתוב תחלה והיינו

> קאמר. ר' יהודה דהא בהדיא התני לה: סימנה בעלמה. לגירסה שלה תטעה ותשכח איזו מנחה קאמר ר' יהודה דיביא סימן זה יהא בידך זו שפתח בה הכתוב תחלה: וואת תורת המנחה. בלו את אהרן ואכולהו מנחות קאי: ת"ש. ממתני': מנחה מין המנחה. פירשתי לעילם): יביא אחת. משום דמיו חד משמע ומנחה נמי חדא משמע: כא מיני מנחה שתים. יביא שתים: ממין אחד. ב] ש) דמוקים לתרוייהו [לישני]: דלמה הה מיני מנחה יביא שתי מנחות משתי מינין. דמיני (א) ג] י) (מנחה) משמע תרין [ומנחה נמי משמע תרין] כדאמר לעיל וואת תורת המנחה: ודילמא הא. דדייקינן מינה הא מיני מנחה חדא ר' שמעון היא דלדידיה איכא לקיומי תרוייהו כי[לישני] שני מינין במנחה אחת אבל לרבנן דלית להו מנחה משני מינים לעולם חדא מנחה ד] ממין לאחד מו (לא) מייתי: מאן סנא. דלא מספקא ליה אלא בחמשה מנחות: כיון דאמר מחלה חלות ומחלה רחיהין יביא. ולאו דוקא קאמר דה״ה לתשע חלות וחד רקיק או לתשעה רקיקין וחדא חלה: אי נמי סבר לה כרבי יהודה דאמר. בפרק ואלו מנחות (לעיל עו.) כל המנחות באות עשר עשר: איכא לספוקי להאי בארבע עשרה מנחות. סלת ומחבת ומרחשת הרי ה] ג' ומנחת מאפה איכא אחד עשר ספיקות דלמא כולה חלות נדר ושמא תשעה חלות וחד רקיק ושמא שמנה חלות ושני רקיקין יוכן גרועי לחלות ואסופי לרקיקין עד שמא כולה רקיקין (כ) ס)[הויי״ה]:מייתי. שתי מנחות חדה של עשר חלות וחדה של עשר רקיקין ואומר אם כולה חלות או כולה רקיקין נדרתי אותה שנדרתי תהא לנדרי מחצה יו של חלות ורקיקין נדרתי יצטרפו חלות מזו לפי מה שנדרתי

תורה אור השלם 1. וואת תורת הַמַּנחַה הקרב אתה בני אהרן לפני יי אל פני המזבח:

ייקרא ו ז

הגהות הב"ח

(b) רש"י ד"ה דילמא וכו' דמיני ומנחה משמע תמין: (ב) ד"ה איכא וכו' נקיקין הס"ד ואח"כ מ"ה מייתי ומתני מייתי שתי:

גליון הש"ם

גמ' אביי אמר אפי' תימא ר"ש. עי' לעיל ג ע״ל מוס' ד״ה לימל:

מוסף רש"י

יי עלי עולה יביא יש. פחות שנעולות לבש. פלוות לפלולת לעולה ליכל לספוקי ללל כזכרים (להלן קד.). אלא מהא ליכא למשמע מינה. דודלי מתני ללו דודאי מסניי לאו דוקא, אלא חדא מנייהו או רישא או סיפא, אידך אטו ההיא ולא ון הי מנייהו דוקא ל מניה (שבת קבא). ידעינן חלות ומחצה רקיקין. ששניהם כתובים במנחה אחת לעיל שג.). למחרת. בספק מלורע מוחלט וספק אינו מוחלט קאי, למחרת ביום השמיני (זבחים עו.).

שימה מקובצת

ן סבר לה כר' יהודה גליון וכ"ש אי סבר לה כר"מ דאמר שתים עשרה איכא לספוקי בשש עשרה ספיקות

חידושי הרגמ״ה חירושי הרגמייה אי נמי (סבר לה כר') יהודה [דאמר כל] המנחות [באות עשר] והוי [דמשה ספיקות אי] עשר אמר [על כל] תמשתן ותו איכא לספוקי [בתשע] מומות כיצד [אי]